ΠΑΝΤΙΔΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Μόλις είχε ξεκινήσει ο ήλιος για το ημερήσιο ταξίδι του, ξεκίνησε και ο μικρός μας φιλαράκος για το δικό του μακρινό ταξίδι.

Με μια μικρή βαλιτσούλα στο χέρι γεμάτος όνειρα, οργισμένος και θυμωμένος, ήταν δεν ήταν δώδεκα χρονών, κίνησε να πάει να αλλάξει τον κόσμο.

Στο δρόμο του συνάντησε μια κυρία. Καλοντυμένη και γλυκομίλητη.

– Για πού το’ βαλες μικρέ; τον ρώτησε.

– Πάω, απάντησε το παιδί.

– Ναι, αυτό σε ρωτάω, πού πας;

– Πάω ν’ αλλάξω τον κόσμο.

– Και γιατί να τον αλλάξεις;

– Γιατί είναι άδικος κυρία, δεν το βλέπετε;

– Άδικος; Πότε πρόλαβες εσύ μικρέ και γνώρισες την αδικία;

– Δε χρειάζεται πολύς χρόνος. Να! Κοιτάξτε τα ρούχα φοράτε εσείς και τα ρούχα που φοράει η κυρία απέναντι. Εσείς δείχνετε όμορφη με τα ρούχα που φοράτε ενώ εκείνη όχι.

– Μικρέ μου, το ντύσιμο δεν είναι θέμα χρημάτων αλλά θέμα γούστου. Αν έχεις γούστο μπορείς με φθηνά ρούχα να ντυθείς όμορφα. Δεν το ξέρεις αυτό;

– Όχι κυρία, δεν το ξέρω. Όμως, πόσο γούστο να έχει κάποιος που φοράει ρούχα κουρελιασμένα; Έχω δει πολλούς τον τελευταίο καιρό.

– Αχ μικρέ μου, δεν καταλαβαίνεις. Τέλος πάντων φεύγω γιατί βιάζομαι. Έχω μίτινγκ στην εταιρία. Νομίζω πάντως, πως δεν χρειάζεται να αλλάξεις τον κόσμο. Μια χαρά είναι. Γύρνα στο σπίτι σου στους γονείς σου, τους φίλους σου και τα παιχνίδια σου.

Το παιδί, στάθηκε στην άκρη του δρόμου και σκεφτόταν το διάλογο με την καλοντυμένη κυρία. Έβγαλε από τη βαλιτσούλα το μπουκάλι με το νερό και ήπιε δυο γουλιές.

Συνέχισε το δρόμο του σκεφτικός μέχρι που το θέαμα δίπλα του τον έκανε να σταματήσει απότομα. Ένας ηλικιωμένος γερμένος με το μισό κορμί του σ' ένα κάδο σκουπιδιών, έψαχνε υπομονετικά το περιεχόμενό του. Τον είδε να βγάζει από μέσα ένα μισοφαγωμένο μήλο, να το σκουπίζει στο βρώμικο μανίκι του σακακιού του και να το τρώει με βουλιμία. Κάποια στιγμή διαπίστωσε το βλέμμα του παιδιού καρφωμένο πάνω του. Έκρυψε το μήλο στην τσέπη του και γύρισε προς το παιδί.

– Τι κοιτάς; Πεινάς κι εσύ;

– Όχι, όχι κύριε, απάντησε ο μικρός ξαφνιασμένος και λίγο τρομαγμένος.

– Τότε γιατί με κοιτάς; Είπε κάπως πιο αγριεμένος ο ηλικιωμένος κύριος.

– Τίποτα! Να, μου κάνει εντύπωση που τρώτε σκουπίδια.

– Χα! Ξέρεις μικρέ, δε βρήκα τραπέζι στο εστιατόριο στο Χίλτον που τρώω συνήθως και είπα να φάω λίγα σκουπίδια.

– Τι είναι το Χίλτον;

– Ένα ακριβό ξενοδοχείο. Αυτό είναι.

Ο μικρός μπερδεύτηκε.

– Σου φαίνεται παράξενο που τρώω σκουπίδια, συνέχισε ο κύριος.

– Ναι; Γιατί το κάνετε αυτό;

– Γιατί δεν έχω ούτε πού να μείνω ούτε κάτι άλλο να φάω. Μου τα πήραν όλα. Σπίτια, δουλειά, οικογένεια.

– Ποιοι σας τα πήραν; Γιατί τους αφήσατε;

– Δε φταίνε αυτοί. Εγώ φταίω που τους πίστευα όλα αυτά τα χρόνια. Ότι μου έλεγαν το πίστευα, ότι μου έδιναν το έπαιρνα. Δάνεια, πολλά δάνεια. Και κάρτες. Πολλές κάρτες. Για σπίτι, για αυτοκίνητο, για ψώνια, για διακοπές, για ότι μπορείς να φανταστείς. Κι ήρθε μια μέρα που το μαγαζί έκλεισε. Πελάτης δεν πατούσε μέσα. Μου ζήτησαν τα δανεικά, διπλά και τρίδιπλα. Δεν είχα να τα δώσω. Ε λοιπόν, μου πήραν ότι είχα και δεν είχα.

– Αυτό είναι άδικο.

– Άδικο, ξεάδικο όταν κατάλαβα το λάθος μου ήταν αργά. Αυτοί τη δουλειά τους έκαναν, κι εγώ τους βοήθησα όσο μπορούσα. Αλήθεια, εσύ για πού το’βαλες;

– Εγώ, πάω να αλλάξω τον κόσμο κύριε.

– Άλλο πάλι και τούτο. Και γιατί να τον αλλάξεις;

– Γιατί είναι άδικος.

– Κι εσύ θα τον κάνεις καλύτερο ή χειρότερο;

– Καλύτερο κύριε. Τι είναι αυτά που λέτε. Καλύτερο, θα τον κάνω χωρίς αδικία.

– Τον ρώτησες τον κόσμο αν θέλει ν’αλλάξει;

– Είναι δυνατόν να μη θέλει;

– Καλά, δε σκέφτηκες ότι αν οι άνθρωποι ήθελαν πραγματικά έναν δίκαιο κόσμο γιατί να φτιάξουν πρώτα έναν άδικο; Για να έρθεις εσύ να τον κάνεις δίκαιο;

– Γιατί φοβούνται κύριε και γιατί δεν τους αφήνουν.

– Ποιοι δεν τους αφήνουν;

– Κάποιοι λίγοι. Αυτοί που κάνουν τον κόσμο άδικο.

– Μάλιστα! Και τι φοβούνται αφού είναι πιο πολλοί;

– Αυτό δεν το ξέρω. Θα το βρω όμως γιατί αλλιώς δεν θα μπορέσω να αλλάξω τον κόσμο.

– Εύχομαι να το βρεις αλλά, για να αλλάξεις κάτι σε κάποιον πρέπει να το θέλει και ο ίδιος. Έχεις δει καρδερίνα σε κλουβί;

– Ναι, έχω δει.

– Άκου τώρα κάτι. Είχα πιάσει, μικρός σαν ήμουνα μια καρδερίνα. Την έβαλα στο κλουβί. Την πρώτη βδομάδα, αγρίμι σκέτο. Έπεφτε με δύναμη πάνω στα σιδεράκια του κλουβιού για να φύγει. Τα τσίμπαγε με μανία, με το ράμφος της για να τα σπάσει. Κάποια στιγμή ανακάλυψε το καναβούρι και τον νερό. Πεινασμένη καθώς ήταν, για την επόμενη εβδομάδα έτρωγε και έπινε συνεχώς. Πουθενά κελάηδισμα. Στο μήνα πάνω, είχε συνηθίσει το κλουβί κι άρχισε να κελαηδάει. Όλη μέρα κελαηδούσε. Την είχα πέντε χρόνια. Μια μέρα, ξέχασα την πόρτα του κλουβιού ανοιχτή. Βρήκε ευκαιρία κι έφυγε. Την είδα που πέταγε με δυσκολία. Κρέμασα το κλουβί με ανοιχτή την πόρτα, σκασμένος από την απροσεξία μου. Ε, λοιπόν, το επόμενο απόγευμα, είχε επιστρέψει στο κλουβί. Κατάλαβες μικρέ; Προτίμησε την ασφάλεια της φυλακής της παρά την ελευθερία της. Άντε, σ’ αφήνω τώρα. Καλό δρόμο.

Έμεινε πάλι μόνος ο μικρός μας φίλος. Κάθισε σ’ ένα παγκάκι και προσπαθούσε να καταλάβει τι συμβαίνει σ’ αυτόν τον κόσμο που θέλει ν’ αλλάξει. Κι αυτός ο ηλικιωμένος κύριος, περισσότερο τον μπέρδεψε παρά τον βοήθησε. Καρδερίνες λέει! Τι σχέση έχουν οι καρδερίνες με τους ανθρώπους; Είναι ποτέ δυνατόν οι άνθρωποι να προτιμούν την ασφάλεια μιας φυλακής από την ελευθερία τους;

Έβγαλε κι έκοψε ένα κομμάτι σοκολάτας που είχε στη μικρή του βαλίτσα και συνέχισε το δρόμο του. Αφού περπάτησε αρκετά, σταμάτησε έξω από μια βιτρίνα με τηλεοράσεις. Στις οθόνες έδειχνε κάποιον θυμωμένο άνδρα που το βλέμμα του ήταν γεμάτο μίσος. Κάτι έλεγε αλλά δεν μπορούσε να καταλάβει τι; Δίπλα του ήρθε κάποιος κύριος, ντυμένος στα μαύρα που έδειχνε να παρακολουθεί με ενδιαφέρον τα όσα έλεγε ο θυμωμένος άνδρας στην τηλεόραση. Είχε ύφος βλοσυρό και κοίταγε το μικρό παιδί δίπλα του με μια δόση περιέργειας και υπεροψίας.

– Δε μου λες μικρέ; Μετανάστης είσαι; ρώτησε το μικρό μας φίλο.

– Όχι κύριε, Έλληνας είμαι.

– Πάλι καλά, γιατί εγώ δεν θέλω να υπάρχουν μετανάστες.

– Ούτε κι εγώ κύριε.

– Ωραία. Δικός μας είσαι. Μια χαρά τα λέει ο αρχηγός στην τηλεόραση έτσι;

– Τι να σας πω; Δεν τον ξέρω και δεν ακούω τι λέει. Πάντως δείχνει θυμωμένος.

– Είναι! Να μην είναι;

– Γιατί είναι θυμωμένος;

– Για τους μετανάστες.

– Εδώ που τα λέμε δεν έχει και άδικο. Πώς να μη θυμώσει κάποιος όταν στον κόσμο που ζούμε υπάρχουν άνθρωποι που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, τον τόπο τους, τις οικογένειές τους και να ξενιτευτούν; Το ξέρω γιατί κι εμένα ο θείος μου αναγκάστηκε να φύγει μετανάστης στη Γερμανία. Έμεινε 3 χρόνια χωρίς δουλειά και κάποια στιγμή έφυγε.

– Άλλο εμείς οι Έλληνες κι άλλο όλοι αυτοί οι αλλοδαποί που έρχονται εδώ και μας παίρνουν τις δουλειές. Να κάτσουν στα σπίτια τους, στη χώρα τους. Δεν τους θέλουμε εδώ.

– Εμένα κύριε δε με πειράζουν. Άνθρωποι είναι κι αυτοί σαν κι εμάς που βρέθηκαν σε πολύ δύσκολη θέση και...

– Βούλωστο! Μ’ ακούς;

Κάποιοι περαστικοί που αντιλήφθηκαν το περιστατικό, κοντοστάθηκαν κι άρχισαν να σχολιάζουν τη συμπεριφορά του άνδρα προς το παιδί.

– Δε ντρέπεσαι να τα βάζεις με τον πιτσιρικά; είπε ένας νεαρός που πλησίασε προς τη βιτρίνα.

– Καλά σου λέει. Άντε φύγε κι άσε το παιδί ήσυχο, ακούστηκε μια δεύτερη φωνή.

Ένας προστατευτικός κλοιός ανθρώπων μαζεύτηκε γύρω από το παιδί, κάτι που ανάγκαζε τον άνδρα να απομακρυνθεί βρίζοντας και χειρονομώντας.

– Καλά, πώς βρέθηκες εσύ μόνος σου εδώ; ρώτησε το παιδί ο νεαρός.

– Κίνησα να αλλάξω τον κόσμο. Αυτό προσπαθούσα να εξηγήσω και στον προηγούμενο κύριο αλλά δεν με άφησε. Στο δικό μου κόσμο δεν θα υπάρχουν μετανάστες και πρόσφυγες γιατί δεν θα υπάρχουν πόλεμοι ούτε πείνα ούτε φτώχια. Έτσι οι άνθρωποι δεν θα αναγκάζονται να φεύγουν από τα σπίτια τους και τις οικογένειές τους.

– Βλέπω είσαι ψαγμένος.

– Δεν ξέρω τι θα πει αυτό.

– Και με τους ανθρώπους σαν κι αυτόν που συνάντησες πριν τι θα κάνεις στο «δικό σου κόσμο» όπως τον λες;

– Στο δικό μου κόσμο δεν θα υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι γιατί τα παιδιά στο σχολείο θα μαθαίνουν ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι μεταξύ τους και κανένας δεν είναι ανώτερος από τον άλλον. Στο δικό μου κόσμο δεν θα υπάρχει μίσος και αδικία.

– Σου εύχομαι να τα καταφέρεις.

Ο νεαρός απομακρύνθηκε, οι περαστικοί συνέχισαν το δρόμο τους και ο μικρός μας φίλος ακούμπησε στη βιτρίνα λυπημένος. Ένα δάκρυ κύλησε σιγά-σιγά στο μάγουλό του και κατέληξε στη δεξιά του παλάμη.

– Δε θα είναι και τόσο εύκολο ν’ αλλάξω τον κόσμο, αλλά δεν θα τα παρατήσω.

Σκούπισε τα δάκρυά του και συνέχισε το ταξίδι του.

Συνεχίζεται..

Η συνέχεια **εδώ**